

INDULIS KĒNIŅŠ

Mums pieder Saulesstārs

Dzeja un miniatūras

Indulis Kēniņš

Mums pieder Saulēstars

Veltīts manai sievai Maijai

Indulis Kēniņš

MUMS PIEDER SAULESSTARS

**Dzeja un miniatūras
1970-2010**

UDK 821.174-1
Ķēn-860

Induļa Ķēniņa sakārtojums
Zīgurda Kalmaņa salikums un vāka dizains

ISBN 978-9934-8088-9-0

- © Induļa Ķēniņa teksts
- © Biedrības “A. Pelēča lasītava” izdevums

Atvasarā

Mēs dzīves atvasarā tikāties,
Kad rudenīgie tīmekļi
Mums matos sāka ievīties.
Mēs tikāties un atvasara
Ne ziemā vērtās, bet gan vasarā,
Kad rudzu druva pilnziedā,
Kad bērzu birzs pēc barga negaisa
Tvan smaržā reibīgā, un jūra
Dus rāmi, mierīgi kā mīlīgs kaķēns
Dus ziedu pļāvā saules staros rāmi murrājošs.

Mēs dzīves atvasarā tikāties
Un atvasara
Ne ziemā vērtās, bet gan vasarā.
Es atceros...

Es atceros

Es atceros
To dienu lietaino un drūmo,
Kas manas drūmās dienas vērtā saulainas,
Kaut arī pilnas sāpju, tomēr – laimīgas.

Vai atceries
To acu skatu skumjo,
Ķo Tev es pievērsu, vēl Tevi nepazīdams?
Šo acu skatu, pilnu izmisuma?

Tu juti to,
Un sirds Tev lika saprast,
Ka esmu dzīves izstumts, nonievāts,
Bet dvēsele pēc mīlas ilgojas ...

Un nāca dienas tad
Ar saules staru vīzmu,
Ar sāpju mākoņiem un varavīksnes tiltu,
No cerībām un izmisuma būvētu ...
Daudz gadu pagājuši jau
No dienas šīs tik lietainās un drūmās,
Un ne jau arī tagad saule vienmēr spīd,
Bet, turēdamies roku rokā,
Mēs panācām, ka saltā migla krīt ...

Es nezinu ...

Es nezinu, kādēļ es Tevi mīlu,
Kādēļ Tavs acu skatiens manā sirdī sāp.
Ik vārds, ko teic, no sirds dzīlēm, šķiet, nāk
Un aizmirstības laimī sola mums par ķīlu.

Es nezinu, kādēļ Tu mani mīli,
Kādēļ Tev, mani redzot, vaigs kļūst bāls.
Vai tiešām Tev ir kļuvis tagad tāls
Tas, kuru Tu tik savās domās vīli?

Vai tiešām nejaušs acu skatiens,
Viens vienīgs pieskāriens un glāsts,
Kurš sirdī iesmeldzās kā nebeigts stāsts,
Spēj visu bijušo uz mūžu satriekt?

Tu – sapņu tēls, Tu – mana zvaigzne tālā,
Tu mani dzīvei atņēmusi, atstājusi sapnim,
Kam piepildīties nebūs, tikai atliks
Man gaidīt, kad nāks cita – saltā, bālā ...

Bet varbūt tomēr vienoti mēs kļūsim
Par spīti visam tam, kas bijis un kas ir, –
Mēs pārcirtīsim mezglus, kas mūs šķir,
Un gaišo sapņu tālē kopā būsim ...

Vērmeļu garša

Lūpām vērmeļu garša
Un vēla lakstīgala
Dzied vītušās jāņuzālēs.
Acīs dvēseles atspulgs
Un aizliegtie vārdi
No kvēlošām sirdsdzīlēm kāpj.
Mirkļis ir mūžība,
Mūžība – mirklis,
Un vērmeļu garšu un aizliegtos vārdus
Ne mirklis, ne mūžība neiznīdēs.
Bet varbūt, ka mirklis reiz apstāsies,
Ka vērmeles vērtīsies reibīgā vīnā,
Ka vārdi, no sirdsdzīlēm kāpjošie,
Ar jāņuzāļu smaržu sajauksies ...
... bet tagad ir atvasara,
lūpām vērmeļu garša,
un vēlinās lakstīgalas dziesma
aizliegta ...

Gadu mija

Tu atnāci pie manis

Gadu mijā
Tu atnāci pie manis
Un paliki uz mūžiem mana
Tu gadu mijā.

Pie manis paliki uz mūžu,
Kaut nezināji, ko Tev Liktenis lems,–
Vai uzticību, laimi, mīlu.
Vai arī rūpes, raizes, asaras...
Vienalga – atnāci pie manis.
Kaut nezināji, ko Tev Liktenis lems.

Tu paliki,
Jo Liktenim tāds lēmums
Un arī mīlestības dievei,
Ka Tev ir jāpaliek.

Tev lika palikt mīlestības spēks.
Par Tevi teica – tas ir nāves grēks,
Ka visu iepriekšējo dzīvi
Tu atmet, klausīdama sirdij ...
Tu ļaužu palās neklausījies,
Tev lika palikt mīlestības spēks.

Un atkal klāt ir gadu mija jauna.
Par spīti visām ļaužu palām
Jau kuro reizi sagaidām to kopā
Kā kopā sagaidām ik vakaru un rītu.

Man esi tikai Tu ...

Bij manai dzīvei tukša skaņa
Pirms nāci Tu.
Kā tukša skaņa mana dzīve bija,
Ar tukšu sirdi cauri gāju tai.
Bez ticības no dzīves kaut ko gaidīt,
Bez cerībām, ka varētu es smaidīt,
Un šķita man, ka mana daļa
Ir pašam sevi prom no dzīves raidīt ...

Tad – nāci Tu,
Un atdzīvojās sirds.
Man dzīvei radās dzīva skaņa,
Kad manā ceļā nāci pretī Tu.
Es guvu tiesības no dzīves daudz ko gaidīt,
Es spēju pat par drūmu dienu smaidīt.
Vairs nevajag priekš sevis kaut ko gaidīt,
Jo viss, ko dzīve dod, ir mūsu abu daļa.
Un tumšās domas nevajag vairs projām raidīt,
Jo – tādu nav ...

Man esi Tu
Un mūsu mīlas dzidrā skaņa ...

Serenāde

Tik Tu un es

Vēl pēdējais akords
Skan klavieru stīgās,
Vēl virmo gaisā
Mūzikas elpa
Kā vēja plūsma.
Kā jūras šalka
Vēl pēdējais akords
Skan klavieru stīgās.

Vēl pēdējās dzirkstis
Kvēl kamīna dzīlēs,
Vēl virmo gaisā
Tā liesmainā elpa
Kā tropiska versme.
Kā saulrieta atspulgs
Vēl pēdējās dzirkstis
Kvēl kamīna dzīlēs.

Un esam vien divi –
Tik Tu un es.

Es dāvinu Tev visus ziedus ...

Es dāvinu Tev visus, visus ziedus,
Kas, tikko plaukušī, vēl nenoplūkti zied,
Un arī maigās maija naktis
Ar lakstīgalām, ievājā kas dzied.

Es dāvinu Tev dzidro rīta rasu,
Kur katrā lāsē saules atspulgs smeļ,
Un arī savu veco, mulķo sirdi,
Kas rāma, tomēr reizēm neprātīgi skrej.

Es dāvinu Tev visas baltās dienas,
Kas mūsu mūžā bijušas un būs,
Es dāvinu Tev arī zvaigžņu tāles,
Kas aizmūžībā vienmēr vienos mūs ...